

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА "ЮКІН проти УКРАЇНИ"

(Заява № 2442/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

29 листопада 2005 року

Це рішення набуває статусу остаточного за обставин, викладених у п. 2 ст. 44 Конвенції. Воно може бути відредаговано.

У справі «Юкін проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. Ж.-П. Коста (J.-P. Costa), Голова,
 - п. І. Кабрал Баррето (I. Cabral Barreto),
 - п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
 - п. В. Буткевич (V. Butkevych),
 - п. М. Угрехелідзе (M. Ugrekheldidze),
 - пані А. Мулароні (A. Mularoni),
 - пані Е. Фура-Сандстрьом (E. Fura-Sandström), судді,
- та п. М. С. Найсміт, Секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 8 листопада 2005 року,
вносить рішення, яке було прийнято того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 2442/03), поданою проти України до Суду 27 грудня 2002 року громадянином України Юкіним Віталієм Яковичем (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) було представлено його Уповноваженим: пані В. Лутковською, Міністерство юстиції.

3. 27 листопада 2003 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію Уряду. Керуючись положеннями пункту 3 статті 29 Конвенції, він вирішив, що питання щодо прийнятності та суті справи мають розглядатися одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1947 році та проживає в м. Києві.

5. Рішеннями від 8 вересня 1998 року, 24 листопада 1998 року та 11 травня 2000 року Залізничний районний суд м. Києва задовольнив позови заявника, подані проти його наймача — компанії «Авіалінії України» (державне підприємство), стосовно отримання заборгованості з

Рішення у справі "Юкін проти України"

заробітної плати. Він зобов'язав останнє виплатити суми у розмірі 2444,88 грн¹, 1023,40 грн² та 436,77 грн³ відповідно.

6. Рішенням від 3 липня 2002 року Солом'янський районний суд м. Києва задовольнив позови заявника, подані проти того ж наймача, стосовно отримання заборгованості з заробітної плати та зобов'язав останнє виплатити йому суму у розмірі 3103,23 грн⁴.

7. Листом від 14 березня 2003 року відділ державної виконавчої служби Солом'янського району повідомив заявнику, що банківські рахунки підприємства були арештовані, що було встановлено, що кошти на них відсутні та що господарським судом м. Києва була розпочата процедура банкрутства підприємства.

8. З лютого 1999 року до жовтня 2004 року заявник отримав частинами суму, присуджену йому рішенням суду від 8 вересня 1998 року. В жовтні 2004 року заявник отримав суму, присуджену йому рішенням суду від 24 листопада 1998 року. 26 жовтня 2004 року виконавче провадження стосовно рішень суду від 8 вересня 1998 року та від 24 листопада 1998 року було закінчене.

9. До сьогоднішнього дня рішення суду від 11 травня 2000 року та від 3 липня 2002 року залишаються невиконаними.

II. ВІДПОВІДНЕ ВНУТРІШНЄ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне внутрішнє законодавство зазначено у рішенні у справі «Ромашов проти України» (*Romachov v. Ukraine*) (№ 67534/01, від 27 липня 2004 року).

¹ Приблизно 401 ЄВРО

² Приблизно 168 ЄВРО

³ Приблизно 72 ЄВРО

⁴ Приблизно 509 ЄВРО

ПРАВО

I. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОВОГО ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

11. Через факт невиконання рішень, винесених на його користь, протягом тривалого часу заявник вважає себе жертвою порушення його права на мирне володіння майном, яке передбачене статтею 1 Першого протоколу:

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які, вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

A. Щодо прийнятності

12. Уряд докоряє заявнику за невичерпання двох внутрішніх засобів захисту, як цього вимагає стаття 35 Конвенції, а саме — процедури оскарження дій та бездіяльності державної виконавчої служби, яка займалася виконанням рішень, винесених на його користь, та звернення до господарського суду м. Києва з метою включення до списку кредиторів під час процедури банкрутства, розпочатої щодо підприємства, що дало б змогу контролювати процес відновлення платоспроможності останнього.

13. Заявник не погоджується з цими твердженнями Уряду.

14. Суд констатує, що аргументи, схожі до тих, які подав Уряд, були відхилені у багатьох рішеннях Суду (див., наприклад, рішення у справі «*Войтенко проти України*» (*Voïtenko c. Ukraine*), № 18966/02, пп. 31 та 35, від 29 червня 2004 року; рішення у справі «*Ромашов проти України*» (*Romachov c. Ukraine*), № 67534/01, від 27 липня 2004 року, п. 27). Він не бачить жодних причин для того, щоб дійти іншого висновку у цьому випадку. Таким чином, Суд відхиляє попередні заперечення Уряду.

15. Суд констатує, що заява не є явно необґрунтованою у сенсі п. 3 статті 35 Конвенції. Суд зазначає, крім того, що немає жодного іншого мотиву неприйнятності.

В. Щодо суті

16. У своїх зауваженнях Уряд подав аргументи, схожі на ті, які наводилися у справах «*Войтенко проти України*» та «*Кацюк проти України*», з метою довести відсутність порушення статті 1 Першого протоколу (див. рішення у вищезазначеній справі «*Войтенко проти України*», п. 55; у справі «*Кацюк проти України*» (*Katsyuk c. Ukraine*), № 58928/00, п. 61, від 5 квітня 2005 року).

17. Заявник не погоджується.

18. Суд нагадує передусім, що у жодному випадку державний орган не може посылатися на відсутність ресурсів для оплати заборгованості, присудженої рішенням суду, та що тривалі затримки стосовно виконання рішення є порушенням права, гарантованого статтею 1 Першого протоколу (див. справу «*Бурдов проти Росії*» (*Bourdov c. Russie*), № 59498/00, пп. 35 та 40, CEDH 2002-III). Отже, утримуючись майже шість, п'ять і три роки від вжиття заходів, необхідних для виконання остаточних судових рішень, винесених у справі, українські державні органи частково позбавили статтю 1 Першого протоколу її корисного ефекту.

19. Відповідно мало місце порушення статті 1 Першого протоколу.

II. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Відповідно до статті 41 Конвенції:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

21. Заявник вимагає компенсацію у зв'язку з інфляцією, не вказуючи її розмір.

22. Уряд не надав жодних коментарів з цього приводу.

23. Оскільки рішення суду від 11 травня 2000 року та 3 липня 2002 року, винесені на користь заявника, не були виконані (див. п. 9), Суд зазначає, що той факт, що цей обов'язок залишається за державою, не підлягає сумніву. Відповідно Суд вважає, що якщо Уряд виплатить заявнику залишок заборгованості, це становитиме повне і остаточне вирішення справи.

Рішення у справі "Юкін проти України"

24. Суд визнає, що заявник повинен був зазнати деякої шкоди з цього приводу через інфляцію. Ухвалюючи рішення на засадах справедливості, як вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 3000 ЄВРО як відшкодування усієї завданої йому шкоди.

В. Витрати та видатки

25. Заявник не подав жодних вимог з цього приводу.

С. Пеня

26. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки (*le taux d'intérêt de la facilité de prêt marginal*) Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що було порушення статті 1 Першого протоколу;
3. *Вирішує*, що:
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до положень пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику залишок заборгованості, присудженої йому рішеннями суду від 11 травня 2000 року та 3 липня 2002 року, плюс 3000 ЄВРО (три тисячі ЄВРО) для відшкодування усієї завданої шкоди, а також суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу;
 - б) на суму нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці (*le taux d'intérêt de la facilité de prêt marginal*) Європейського центрального банку плюс три відсотки з часу, коли закінчаться вищезгадані три місяці, і до моменту повного розрахунку;
4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Рішення у справі "Юкін проти України"

Вчинено французькою мовою, повідомлено письмово 29 листопада 2005 року відповідно до положень пунктів 2 та 3 правила 77 Регламенту.

С. Найсміт
Заступник Секретаря секції

Ж.-П. Коста
Голова секції